

Nr 161

Av herr **Persson, Karl**, om ett särskilt resningsinstitut för omprövning av avdömda mål.

Den svenska rättsskipningen har av ålder haft ett högt anseende. De senare åren har emellertid händelser inträffat som förorsakat misstro mot rättsväsendet i Sverige. Som ett exempel skall jag endast här nämna herr Torsten Kreugers kamp för resning i det så kallade Högbroforsmålet. Även andra rättsfall kan åberopas.

Jag skall inte här ifrågasätta vare sig de lägre instansernas eller högsta domstolens opartiskhet, men jag ifrågasätter i alla fall om det är lämpligt att samma institution som en gång dömt i ett mål även har avgörandet i sin hand om resning skall få ske i målet eller ej. Visserligen lämnade statsministern i fjor den upplysningen till herr Sten, då han interPELLERADE i frågan, att en ej obetydlig utvidgning av möjligheterna för den som dömts till ansvar att få resning skett, men själva sakfrågan om resningsinstitutets sammansättning blev i stort sett oförändrad vid den revision som trädde i kraft den 1 januari 1940. Endast den nya bestämmelsen upptogs att då avdelning av högsta domstolen behandlar ansökan om resning i något i högsta domstolen avgjort mål, ledamot som deltagit i det tidigare avgörandet ej må tjänstgöra på avdelningen, om domfört antal ledamöter ändå är att tillgå.

Visserligen har antalet bifallna resningsansökningar ökat efter 1940, men trots detta har olika händelser inträffat som gjort att allmänheten lätt får den uppfattningen att allt som göras kan inte är gjort för det svenska folkets säkerhet i rättsligt avseende. Herr Sten pekade i sin ovan omtalade interpellation på ett par fall, och jag har pekat på ett annat. För det första är det ändå så att den som dömt i ett i högsta domstolen avgjort mål får deltaga i beslutet om resning om inte tillräckligt antal övriga ledamöter finns att tillgå, och för det andra är det väl också så att den kollegiala samhörigheten är en mänsklig faktor att räkna med.

Det har tidigare framkastats tanken på ett resningsinstitut med lekmannainflytande. Det ökade lekmannainflytandet på andra håll i vår rättsskipning har väl varit till gagn och garanti för oväld, och det komme säkert att verka på samma sätt i ett resningsinstitut med lekmannainflytande. För det allmänna rättsmedvetandet synes det helt enkelt självklart att högsta domstolens ledamöter inte skall vara ensamma ledamöter i ett resningsinstitut vare sig de dömt i målet eller ej, inte ens hava avgörandet i sin hand. Där emot kunde det lämpligen sammansättas så att någon ledamot vore medlem

av högsta domstolen — dock ej någon som dömt i målet — någon eller några akademiska jurister och minst hälften lekmän, representerande fackkunskap på olika områden och som kunde inkallas alltefter målets beskaffenhet.

Med stöd av ovanstående får jag föreslå,

att riksdagen beslutar att hos Kungl. Maj:t begära utredning och förslag om ett särskilt resningsinstitut för begärd omprövning av förut avdömda mål.

Stockholm den 26 januari 1955

Karl Persson

Nr 162

Av herr **Hermansson, Herbert**, om viss ändring av gällande bestämmelser angående kungöranden i kyrka.

(Lika lydande med motion nr 205 i Andra kammaren)

Stockholm den 26 januari 1955

Herbert Hermansson